

Újjáválasztják a nótanácsokat

Országsszerte március 8-ra újjáválasztják a nótanácsokat. Ezzel kapcsolatban a Szeged városi nótanács is megkezdte az előkészületeket. A napokban kibővített titkári értekezleteken beszéltek meg a feladatokat, s kidolgozták a pontos ütemtervet a város 17 nótanácsának újjáválasztására.

Az ünnepélyes jelölőgyűlések területenként február első napjaiban kezdődnek. A városi nótanács jelölőgyűlése marad utoljára.

Hatmillió postakár a dunántúli vihar ara

A postavezérgazgatóság szombat délutáni jelentése arról az örvendetes eseményről számol be, hogy a hét folyamán a Dunántúlon megrongálódott összeköttetések több mint százhat helyreállítottak. A GYSEV, a MÁV, a posta a szükséges összeköttetésekkel már megfelelően le tudja bonyolítani a forgalmat. Szombaton mindenütt befejeződött a szükséges összeköttetések kiépítése, s most már a Dunántúl valamennyi községébe lehet telefonálni. A károkat már mindenütt felmérték. A vihar mintegy 2650 távbeszélő-oszlopot rongált meg, vezetékek kilométerrel szakítottak le. A postavezérgazgatóság tájékoztatása szerint a helyreállítás költsége meghaladja a hatmillió forintot.

Gazdaságosabb munkával szolgálják a lakosságot a földművesszövetkezetek

Megyei tanácskozás Szegeden

Tegnap délelőtt Szegeden, a Közkalkmáztók Szakszervezetének kultúrothonában tanácskozásra gyűltek össze a megye földművesszövetkezeteinek vezetői. Regőczy Istvánnak, a MESZÖV elnökhelyettesének megnyitó szavai után Hegyesi Béla, a MESZÖV elnökhelyettese, főkönyvelő tartott beszámolót az 1965-ös feladatokról, a szövetkezetek földművesszövetkezeti tervezéséről és az eredményesebb munka feltételeiről.

Beszámolójának első részében ismertette az elmúlt évek során elért eredményeket. Köztudomású, hogy ezen időszakban a Csongrád megyei MESZÖV a Heves megyei MESZÖV-vel versenyzett, s e vetélkedő következményeképpen igen szép eredmények születtek. 1961-ben az országos versenyben a Csongrád megyei MESZÖV második helyezést, 1962-ben első helyezést ért el. 1963-ban a negyedik-ötödik helyen volt, s az elmúlt évi munka eredményeként most is jó helyezésre számíthat. A fent említett eredmények is köteleznek a további sikeres munkálkodásra.

Beszámolójában Hegyesi Béla a megye földművesszövetkezetei előtt álló feladatokat két témakörbe csoportosította.

Mégpedig a lakosság ellátása, amely egyre színvonalasabb és jobb munkát igényel, valamint a gazdaságossági szemlélet.

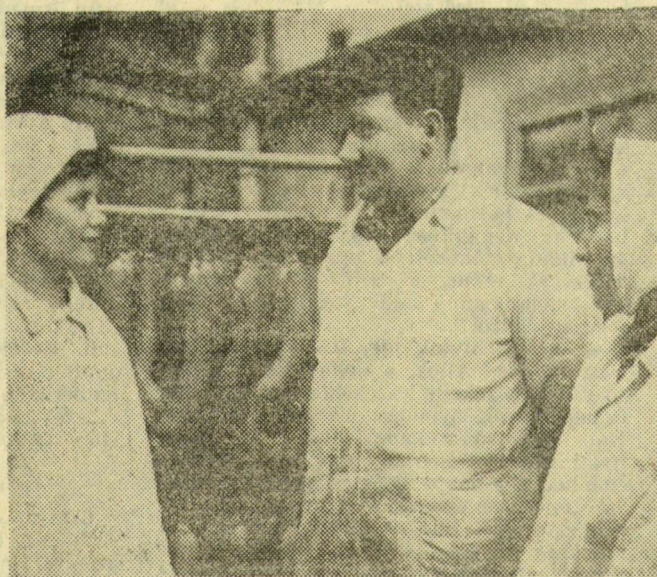
Mint hangsúlyozta, ebben az évben sem csökkenhet az ellátás színvonala. Sőt, fejleszteni is lehet, de csak a tervben meghatározott mértékben. Igen fontos az, hogy az élet követelményének megfelelően tervezzenek a megyében munkálkodó földművesszövetkezetek, reális számítások alapján. Elegendhetlen követelménynek jelölte meg az előadó a helyi ellátás továbbfejlesztését. Eddig nem sokat tettek ennek érdekében, s így igen sok lehetőség maradt kihasználatlanul. Nemcsak közvetlenül a mezőgazdasági termékekre kell itt gondolni, hanem minden olyan árualapra, terményre, ami a helyi ellátást megkönnyíti. Szólt a továbbiakban az árucikkek koncentráltabb elhelyezéséről, valamint a felvásárlószervek termelést irányító, meghatározó tevékenységéről is. Felhívta a figyelmet néhány cikkfélésegre, amelynek termeltetése, felvásárlása népgazdasági érdek.

Ma már nehéz lenne felderíteni, hogyan kezdődött. Maga az érdekelt fél, Lele Mihály sem tudja, hiszen nyolc éve történt. Csak arra emlékszik, hogy elhangzott a javaslat: legyen a bizalmi Lele Mihály. Ezután pedig felemelkedtek a kezek és ő lett a szegedi szalámi-gyár finomvágó üzemrészében a szakszervezeti bizalmi. Azóta már negyedszer szavaztak rá munkatársai. Most néhány napja újra elfogadta munkatársai megbízását.

A feljegyzések oldalai

Ki tudja évente hányszor lapozgatja a szakszervezeti bizalmi naptárát, amelynek 127. oldalán kilenc pont foglalja össze jogait, kötelességeit, amelyet 6 nyolc éve gyakorol és teljesít. S hány bejegyzés került már e naptár „feljegyzések” felíratú oldalaira? Sok munkájába, idejébe tellett, míg valamennyi mellé odakerült e szó: elintézve.

Ahol dolgozik, a finomvágóban, 18 társa tartozik szakszervezeti csoportjába. A munkapadok, a gépek mellett valamennyi látszólag ugyanolyan, mint ő, fehér kabátjuk, munkakötényük is azonos. Mégis különbözők az emberek, magatartásuk, modoruk, munkakészségük,

A munkásszöveg is több ször kérnek tanácsot szakszervezeti bizalmijuktól

szakmai képzettségük és problémáik is mások.

Utánanézni a dolgoknak

Mit csinál még mint szakszervezeti bizalmi Lele Mihály? Ezt kérdezem én is, azzal a módosítással, hogy a szakszervezeti tagdíjbeszedésen kívül milyen munkája akad még.

— Nemcsak a finomvágó-

ban akad dolgom, mert vannak embereim más üzemrészekben is — válaszolja, hogy megértsem, miért vannak olyan szakszervezeti tagok, akik más részlegben dolgoznak. Elmondja: Molnár Imre hentes, Judik József raktáros, Oravecz József csontozó, régebben a finomvágóban volt. Amikor áthelyezték őket, azt kérték, maradhassanak az ő szakszervezeti csoportjában.

A minap éppen Molnár Imre ügyében szaladgált ebédidő alatt. Azt kérdezte tőle ugyanis, hogyha ő az év vége előtt igénybe veszi az 50 százalékos szakszervezeti utazási kedvezményt, elutazik az ország távolabbi részébe és csak január elején tér vissza, ezzel nem meríti-e ki az 1965. évi utazási kedvezményét. A kedvezményes utazásról ő is csak annyit tudott, amennyi a bizalmi naptárban is megtalálható, hogy a szakszervezeti tag évente egyszer közvetlen hozzátartozóival (feleség, gyermek) együtt 50 százalékos MÁV utazási kedvezményt vehet igénybe. Ezért kellett utánanézni a dolognak, hogy pontos, szabatos választ tudjon adni.

Előbb-utóbb szót értek

Lele Mihály és a többi bizalmi munkája gyakran túlnyúlik az üzemrészen, ahol dolgozik, de nemcsak ilyen formában. Képviseletnek kell az üzem vezetői előtt megbízóit, munkatársait. Rendezni kell a védőruhát, a bakanácsproblémákat. Sajnos ez elég sűrűn beszéd tárgya a szakszervezeti csoportban, mert a munka és védőruhák minősége gyenge és hamar tönkremennek.

Ezek tisztázása nem könnyű dolog — mondja a bizalmi —, de talán ennél is nehezebb a segélyek intézése. — Mindjárt hozzáfűzi, nemcsak azért, mert meg kell találni a legrászorultabakat, ezek ugyanis anélkül is jelentkeznek, hanem azt megmagyarázni, hogy miért nem kaphatnak, ha nem jogosultak vagy nincs miből.

— És sikerül? — Ha rögtön nem is, azért előbb-utóbb szót értek az érdekeltekkel, mert minden ember lehiggad, s akkor rájön, hogy igazságos a döntés, a vélemény.

Nemcsak a munkások, a vállalat vezetői is adnak véleményre. Kérkijavaslatát a jutalmazásoknál, a kiváló dolgozó kitüntetés előkészítésénél, a bérrendezéseknél, normakiigazításoknál. S ez emeli is a bizalmi tekintélyt.

Végül visszatértem eredeti kérdésemhez, a szakszervezeti tagdíj beszedéséhez. Vajon mindenki pontosan fizet csoportjában?

— Evekkel ezelőtt még volt néha probléma, mert egyesek elmaradtak, de ma már ilyen gondom nincs. Szárgy is lenne, hiszen a mi kollektívánk most nyerte el harmadszor a szocialista brigád címet.

Nagy Pál

L. I.

A pénznek nincs szaga?

REGI SZÓLÁSMONDÁS, hogy a pénznek nincs szaga, de ez keletkezésekor sem volt igaz és ma sem az. Képletesen sem állja meg a helyét, mert hiszen a vánkosban tartott pénz fölveszi a szoba állott levegőjét, a nyirkos szobába rákosgatott pénz meg penészszagot kap... Igaz, ez a fajta gyűjtögetés már nem divat; most már kamatra gyümölcsözik minden félretett forint a takarékpénztárakban, s ez jó is, kifizetődő is. Együtt jár a modern ember életfelfogásával.

Nem is így érdekes a pénz szaga, hanem a származás oldaláról érdemes vizsgálni, mert ebben az értelemben a lelkiismeretet megnyugtató vagy háborgató illatról van szó, s ettől a pénz nem volt sohasem mentes. A tőkés jóvelme és a munkás „jóvelme” — eleve magában hordozta a különböző illatokat — az előzőn a munkás veritékének, az utóbbin a munkás keserűségének a sója szárad. Hiába vélte a tőkés, hogy a pénznek nincs szaga — a megsarolt munkás ezt sohasem hitte el.

Igy volt ez nálunk is. Szerecsére azonban a jövedelmek különbsége — pénzbeli különbség — kibékíthetetlen ellentétet mindörökké a múlté, mert megszűnt a kizsákmányolt és kizsákmányoló: a tőkés és munkás, földbirtokos és béres társadalmi viszonya. Helyébe a munka társadalmi lépett, amelyben mindenki képességei szerint és végzett munkája után élvezi jövedelmét. Elvesztette gazdasági és társadalmi talaját a pénz szagáról szóló bölcselem. A végzett munka alapján élnek az emberek — és nem is rossz szag —, hiszen évről évre valamivel gyarapodik minden egyes család. Különösen ott, ahol több a kereső foglalkozás, a munkára érett családtagok egymás után lépnek be apjuk, anyjuk mellé, hogy javítsák, szépítsék a család életét, és egyúttal hasznosítsák magukat a társadalom javára is.

HÁZÁNK LAKOSSÁGA

NÁNK túlnyomó többsége úgy fogja fel az életet, hogy természetesnek és tisztességesnek tartja végzett munkája alapján történő részesedését a társadalom javából. A végzett munkán van a hangsúly, az elévített munkán, mert hát ez a becsülethez tartozik. Az egyéni gyarapodásban az adja a legnagyobb örömet, hogy a „megdolgoztam érte” érzést valóban a lelkiismeretesen elvégzett munka adja, az, hogy minden egyes ruhadarab, bútor, szőnyeg, amely a családok lakásába kerül, a tisztességes munka eredménye és bizonyítéka. A levágott sertés, a tavasszal vígan futó Pannónia-motor, a Moszkvics-autó a munka dicséretét jelzi hazánkban... mint ahogyan az óvodába és iskolába induló gyerek új télikabátja, meleg ruhája a szülői munka jegyei.

Méltán büszke minden dolgozó arra, hogy személye, kétékezi, szellemi munkája a köz és a saját boldogulásának materiális és erkölcsi alapját ad: nem más, a saját becsületes munkája! Ez az általános közfelfogás — amely a munka társadalmának természetes, egészséges légköre. S ebben a miliőben a pénznek valóban nincs szaga, becsület tapad hozzá, amely nálunk minden egyes tisztességesen dolgozó ember sajátja.

De van más is és kár erről szemérmességből hallgatni. Még akkor is, hogyha elenyészően kevés emberrel van szó. Azok a nagy lehetőségek, amelyek a munka

frontján jelentkeznek és helyenként azok a munkaerőbeli hiányok, amelyek szintén jelentkeznek, szinte csábítólag hatnak arra, hogy egy-egy ember képességét és erejét meghaladóan vállalon olyan munkákat, amelyeket elvégezni alaposan és tisztességesen nem tud. De mivel elvállalta ezeket a munkákat, anyagilag, szerződésileg biztosított mértékben honorálják is — ezért elvégzi, de sajnós csak úgy, ahogyan idejéből erre futja, ahogyan tehetsége megengedi. Ilyen esetben már a szerződésben és megállapodásban biztosított pénznek van valamilyen szaga... amely a lelkiismeretet háborgatja. Legalábbis azoknál, akik adnak is valamit a lelkiismeretükre.

AZOK A MUNKÁSOK

Adnak erre, akik egy műszakot becsületesen végigdolgoznak, szabad idejüket pihenésre, szórakozásra és társadalmi munkára használják fel, erőt gyűjtnek a következő napra, mert munkájuk figyelmet, erőt és tehetséget kíván. Viszont azok, akik munka végeztével úgy állnak be a második műszakba, hogy ledolgozzák ott is a nyolc órát és ezután „holtfáradtan” térnek haza, hogy egészen rövid pihenés után reggel ismét kezdjék a munkát az üzemben, a fő munkahe-

lyen... nem teljes értékű munkaerőként állnak másnap munkapadjukhoz. Mint ahogyan a túlóráztatás sem helyeselhető — csak kivételes esetben — abból a gondolatból, hogy a dolgozó embernek pihenésre, szórakozásra is szüksége van ahhoz, hogy másnap ismét teljes értékű munkát tudjon nyújtani, ugyanilyen mértékben áll ez a kettős műszakot végzőkre. Ennek következtében az egyik műszakban — s ez nem a privát műszak, hanem a valószínű munkahely — nem tudja azt a munkát nyújtani, amit elvárnak tőle azért a pénzért, amit ott megke- res, illetve megkap.

Hasonló példaként lehet említeni azokat, akik fő állásuk mellett még néhány másodállást is elvállalnak. Furcsán hat, de hallunk olyan emberekről, akiknek három-négy-öt másodállásuk is van, amely természetesen mind fizetett másodállás. Ezek az emberek valószínű munkakörülményben képtelenek azt nyújtani, amit várnak tőlük. Lehet az a legkülönbözőbb irányú szellemi tevékenység — nem lehet ennyiféle megbízatást becsületesen ellátni. Előfordulhat, hogy egy ember elszámolta a helyettesítést, a kiszállást, az ellenőrzést... s amikor mind összeadták ezeket a tevékenységeket, kiderült, hogy a nap 23 óráját „munkában töltötte...” De ki hiszi ezt el és ki veszi komolyan? Legfeljebb azok, akik a benyújtott számlákat kifizették.

EZEK A PÉLDÁK

NEM általánosak, de találunk velük, mert léteznek, s csak olyan helyen, ahol nem tűnik fel senkinek, hogy egy ember talán mégsem végezhetné el öt ember munkáját. S az sem tűnik fel, hogy ezeknél az embereknél amikor társadalmi megbízatás elvégzésére kerül sor, kategorikusan az elzárkózás, hogy „kérem, én annyira elfoglalt vagyok”.

Az ilyen módon szerzett pénznek van szaga és ott, ahol ezt nem érzik, a közvélemény tehet a legtöbbet, hogy ezt megérezzék, mert minél sürgetőbb teszi ezt, annál jobb — a közösség érdekében.

k. k.